

телен баланс между уникални смисли и клиширани поетизми („море пустинно и безкрайно“; „пустиня необятна“; „пустинята безкрайна“). Яворов постига своите ярки внушения най-вече чрез добиване на нови и нови значения, а не чрез обогатяване на поетическия лексикон. Наблюденията над Яворовата лирическа текстовост по-скоро убеждават в наличието на „твърд“ репертоар фразеологични съчетания, които не толкова се обогатяват от новите „почерци“ с нови поетизми, колкото постоянно променят семантичните акценти вътре в своите граници. *Пустинното* вече започва да се схваща от поета като квинтесенция на човешкото битие: „Пустинен път животът беше...“ („Нощ“, 1901). Именно мотивът за волното-неволно отшелничество ще бъде сюжетно продължен в „Не искай да узнаеш“ (1904, преименувано по-късно в „На сестра ми“): „не искай да узнаеш, на тъмнини в покоя / – пустинник – за къде е пустинния ми път...“ Но именно тук, където изниква обичайната за Яворовия лирически дискурс антитеза *аз (движение, пустиня, безцелие) – ти (покой, уют, пристан)*, трябва да се вгледаме в така изречената *пустиня*, за да открием нейното друго, коренно различно измерение. Тя вече не сочи *тук*, а в много по-висока степен е обвързана с *там, оттамък, отвъд*. Т.е., ако действително желаем да възстановим етимологията на Яворовата *пустиня*, трябва да се съобразяваме с вълнообразното нарастване, със сплитането-разплитане на значенията в тоталния знак. Мотивът *пустинничество* – репрезентативен за ред текстове на поета от 1905 г. – „Еврей“, „Смъртта“, парадоксализиран в „Нагоре, към върха!“ – неизбежно връща назад в Яворовата поезия, към архетипалните (инспирирани от Лермонтовата аура) текстове „Калиопа“ (1899) и „Желание“ (1900). *Твърд синя над пустиня и далеч в пустинни самоти* е все назоваване на имагинерната отвъдност, на алтернативната реалност. В „Калиопа“ асоциалните *пустинни* топоси еднакво успешно могат да се четат и просто като елемент от *вариативните* текстове-илюстрации на символа *граница* и като про-